

РЕШЕНИЕ

№ 6724

гр. София, 25.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева

Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6607** по описа за **2020** година докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА СОФИЙСКА ОБЛАСТ“ /ДИТ/, чрез процесуалния си представител юрк. В., срещу решение от 27.04.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 17-ти състав по НАХД № 7332/2019 г.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в противоречие с материалния закон - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Твърди се, че неправилно е прието, че не е ясно какъв е точният обхват на предписанието на работодателя. Допълва се, че когато органът отхвърли жалбата или протеста, мотивите на това решение се смятат за част от мотивите на административния акт. С решение непосредствено по-горестоящият административен орган се е произнесъл, като е отхвърлил жалбата на наказаното дружество срещу предписанията, като в същото процесното предписание е било конкретизирано и работодателят е бил наясно какъв е точният му обхват. Като неправилно се приема тълкуването на СРС относно писмо, с което свидетелят П. е уведомен за направените удръжки. Същото се приема не като категорично изявление за изплащане само на трудовото възнаграждение, а по-скоро за

манифест, че към 22.02.2019 г., възнаграждението за месец ноември 2018 г. няма да бъде изплатено. Относно забавянето на работника да предостави банковата си сметка, се приема, че работодателят не може да се възползва от отказа или забавата за предоставянето ѝ. Установява се, че свидетелят П. е проявил активност в търсене на вземанията си и категорично не следва да се приема, че той е бил причина за изпадане в забава. Посочва се, че работодателят е имал възможност да изплати дължимите възнаграждения чрез пощенски запис, както в крайна сметка е направил. Неправилно освен това е прието, че е следвало да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН при наличието на особен ред за отговорност за маловажно нарушение по чл. 415в, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/. Искането на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което наказателното постановление да се потвърди изцяло. Ответникът – [фирма], редовно призован, чрез процесуалния си представител адв. К., оспорва жалбата и счита същата за неоснователна по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на направените съдебни разноски. Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Със съдебно решение от 27.04.2020 г. по НАХД № 7332/2019 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО е ОТМЕНИЛ наказателно постановление /НП/ № 23-001959/09.04.2019 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на [фирма], в качеството му на работодател, на основание чл. 415, ал. 1 от КТ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2000 лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Ц. Ц. К. и П. Ц. П., както и писмените доказателства, представени по делото. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че нарушението не е описано ясно и конкретно, което пречатства и опорочава възможността при неточно или непълно изпълнение на предписанието, да се ангажира отговорността на дружеството. Липсата на уточнение за точния размер на дължимото трудово възнаграждение в предписанието е определено като фактор, който е оставил работодателя сам да прецени в какъв размер е дължимото възнаграждение, което очевидно в случая е създавало множество затруднения. Поради установените недостатъци на даденото предписание се пречатства и възможността за ангажиране на отговорността на дружеството по чл. 415, ал. 1 от КТ. При постановяване на решението си СРС е извършил анализ и на причините за забавянето при изпълнение на предписанието – липсата на банковата сметка на работника/служителя, както и е обърнал внимание върху това, че от страна на работодателя е извършено превеждане на сумата чрез пощенски запис и едновременно с това е било изпратено писмо, с което лицето П. е уведомен за удържаните суми поради получените аванси и нанесените имуществени вреди на дружеството. За да отмени НП, първоинстанционният съд е стигнал до извод, че начисленото на работника П. трудово възнаграждение за месец ноември 2018 г. е било изплатено изцяло на 25.02.2019 г., със закъснение от 4 дни от дадения с предписанието срок. Освен това е

прието, че наказващият орган е следвало да приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН и да не наказва дружеството.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 от АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД и въз основа на тях е възприел следната фактическа обстановка:

[фирма], със седалище и адрес на управление в [населено място], имал сключен трудов договор от 06.02.2018 г. с П. Ц. П., като със заповед от 16.11.2018 г. работодателят прекратил трудовото правоотношение, считано от 18.11.2018 г., като през месец ноември 2018 г. работникът полагал труд 12 дни и му било начислено и съответното трудово възнаграждение в размер на 709.09 лева преди удържките за ДОО и ЗО. В заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение било постановено на работника да се заплати и обезщетението за неизползван платен отпуск за 15 работни дни по чл. 224, ал. 1 от КТ, както и за неспазен срок на предизвестие по чл. 220, ал. 1 от КТ. Копие от заповедта било връчено на работника на 03.12.2018 г., но дължимите възнаграждения не били изплатени на П.. Дружеството преценило, че поради умишлени действия на същия в хода на работата му, са нанесени имуществени и неимуществени вреди на дружеството, но дружеството не издало нарочна заповед по чл. 210, ал. 1 от КТ.

От служители на ДИТ Софийска област била извършена проверка на дружеството по документи на 21.01.2019 г., при което същите се запознали с представените от дружеството ведомости за заплати за П., включително и за месец ноември 2018 г., както и с документите за наличието на трудови правоотношения с лицето, заповедта за прекратяване на правоотношението и др. При проверката било констатирано, че работодателят [фирма] не е изпълнил задължението си да изплати на посочения по-горе служител П. П. начисленото трудово възнаграждение за извършената работа през месец ноември 2018 г., до момента на проверката. В хода на проверката присъствало упълномощено от дружеството лице. Със същия протокол от 21.01.2019 г. било предписано в т. 2 работодателят да изплати в пълен размер трудовото възнаграждение на П. П. за месец ноември 2018 г., съгласно чл. 128, т. 2 от КТ, със срок за изпълнение на предписанието – до 21.02.2019 г. В предписанието били констатирани и други нарушения на трудовото законодателство, свързани с неизплащане на обезщетенията по чл. 220 и чл. 224 от КТ. Предписанието било оспорено по реда на АПК и след потвърждаването му в частта от т. 2 до т. 6, с Решение на изпълнителния директор на ГИТ по чл. 97, ал. 1 от АПК от 15.02.2019 г., то влязло в сила. След като узнали за потвърждаването на предписание № 2, счетоводителят на дружеството се свързал с П. и поискал от него да предостави номер на банкова сметка за превеждане на дължимото възнаграждение, но той се забавил с откриването на банкова сметка и до края на срока не предоставил данните на работодателя си, поради което в понеделник, 25.02.2019 г., след като срокът на предписанието бил изтекъл, дружеството наредило пощенски превод към П. П. за сумата от 702.30 лева, които той в последствие изтеглил. В документа за пощенския запис не било посочено основание за плащането на сумата. На същата дата до П. е изпратено и писмо, в което той е уведомен за удържаните суми поради получените аванси и нанесени имуществени вреди на дружеството.

След изтичането на дадения в предписанието срок, на 25.02.2019 г. била извършена

проверка от служители на ДИТ - Софийска област, като от дружеството били изискани съответните документи за изпълнение на дадените задължителни предписания. Дружеството представило документа от Български пощи за направения паричен превод до работника същия ден. При проверката било констатирано, че в дадения срок до 21.02.2019 г., работодателят не бил изпълнил даденото му задължително предписание под № 2 в протокола от 21.01.2019 г. - да изплати до 21.02.2019 г. в пълен размер трудовото възнаграждение на П. П. за положения от него труд през месец ноември 2018 г. Проверяващите приели, че пощенският запис е направен след срока на предписанието и в него не е посочено основание за превода. Съставен бил Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 23-001959/25.02.2019 г., въз основа на който е издадено обжалваното НП.

При правилно установената от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 17-ти състав, фактическа обстановка настоящата касационна инстанция намира, че обжалваното съдебно решение е постановено в нарушение на закона и следва да бъде отменено.

Съгласно чл. 128, т. 2 от КТ работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената от работника работа. Като работодател търговското дружество участва в трудовите правоотношения, възникващи с наетите от него работници и служители. Съдържанието на трудовото правоотношение е уредено в чл. 124 от КТ, който регламентира правата и задълженията на страните по това правоотношение. По силата на визираната правна норма работникът или служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил и да спазва установената трудова дисциплина, а работодателят - да осигури на работника или служителя условия за изпълнение на работата и да му плаща възнаграждение за извършената работа. Изплащането на уговореното трудово възнаграждение следва да става в установените срокове. Неизпълнението на посоченото задължение е скрепено със санкция. Мястото, начинът и сроковете на изплащане на трудовото възнаграждение са регламентирани в чл. 270 от КТ, съгласно който плащането става в предприятието, където се извършва работата, лично на работника или служителя по ведомост, срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение може да се превежда на влог в посочената от него банка. Трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго.

В настоящия казус става въпрос за нарушение, свързано с неизпълнение на дадено задължително за работодателя предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ. Изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, като нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок. Доказателства за наличието на документ, удостоверяващ изплащане на трудовото възнаграждение на лицето П. в пълен размер за месец ноември 2018 г. за съответно изработените от него дни не са представени нито в хода на проверката, нито в съдебните производства. Безспорно е доказано констатираното нарушение. И към момента на извършване на последващата проверка не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за което е бил определен срок за изпълнение до 21.02.2019 г., като след тази дата, нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ се смята за довършено.

По делото безспорно се установява, че [фирма] е имал качеството на работодател за лицето П. П.. Даденото предписание е самостоятелен индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред административния

съд по реда на АПК. Не е спорно между страните, че предписанието е било обжалвано пред по-горестоящия орган и след това е влязло в сила. Фактическият състав на нарушението, за което е наложено наказание, включва като елемент единствено неизпълнение на вече дадено предписание. Безспорно е, че предписанието не е изпълнено изцяло в дадения срок. Несвоевременното изплащане на трудовите възнаграждения за положен труд е свързано с неблагоприятни последици за работника или за служителя. Нарушението по чл. 128, т. 2 от КТ, във връзка с което е дадено неизпълненото задължително предписание, е резултатно, а не формално, като след 21.02.2019 г. включително, нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ се смята за довършено. Спрямо действащата към посочения момент разпоредба и в съответствие с чл. 27 от ЗАНН, административният орган е определил размера на административното наказание малко над минимално предвидения от закона за извършеното нарушение, поради установени и други нарушения на трудовото законодателство.

Неправилно СРС е приел, че нарушението не е описано ясно и конкретно. В случая е безспорно установено извършването на нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ, тъй като наказаното дружество, в качеството му на работодател, не е изплатил начисленото, според разчетно-платежната ведомост за месец ноември 2018 г., и уговорено трудово възнаграждение за отработените дни за посочения месец в установения срок съгласно чл. 270, ал. 2 от КТ. Фактическите констатации в АУАН и в НП не са опровергани от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Работодателят носи тежестта да докаже, че е изпълнил влязлото в сила предписание, в случая, че е изплатил дължимото трудово възнаграждение, като представи съответните платежни документи - разписка, банкови нареждания, банкови извлечения, разходни ордери и др., удостоверяващи изплащане на начисленото трудово възнаграждение на посоченото лице за месец ноември 2018 г. Посоченото твърдение не се оборва от представения системен бон от [фирма] за направен паричен превод от дата 25.02.2019 г. /след предвидения в предписанието срок/, тъй като от него не става ясно какво е основанието за плащане на сумата от 702, 30 лева. Неизпълнението на задължението по чл. 415, ал. 1 от КТ представлява нарушение на трудовото законодателство. Съгласно чл. 416, ал. 1 и 5 от КТ нарушенията на трудовото законодателство се установяват с актове, съставени от държавните контролни органи, а наказателните постановления се издават от ръководителя на съответния орган по чл. 399, 400 и 401 или от оправомощени от него длъжностни лица съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. Според чл. 399, ал. 1 от КТ цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовото правоотношение, се осъществява от Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ към министъра на труда и социалната политика, което оборва становището на работодателя, че ДИТ е превишила своите правомощия и е издала незаконосъобразно предписание по вече прекратено трудово правоотношение. От цитираните разпоредби е видно, че именно на ИА „ГИТ“ са възложени контролни правомощия по спазване на трудовото законодателство, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения. Обстоятелството, че работникът или служителят може да предяви иск с правно основание чл. 128 от КТ за неизплатено трудово възнаграждение не засяга правомощията на контролните органи по чл. 399, ал. 1 от КТ, включително да

съставят актове за установяване на административно нарушение и да издават наказателни постановления.

Следва да бъде отбелязано, че неправилно е извършено прихващане на начисленото възнаграждение от получени аванси и нанесени имуществени вреди. Съгласно разпоредбата на чл. 272 от КТ без съгласието на работника или служителя не могат да се правят удържки от трудовото му възнаграждение освен за: получени аванси; надвзети суми вследствие на технически грешки; данъци, които по специални закони могат да се удържат от трудовото възнаграждение; осигурителни вноски, които са за сметка на работника или служителя, осигурен за всички осигурителни случаи; запори, наложени по съответния ред; удържки в случая по чл. 210, ал. 4. Това на практика означава, че за да може работодателят да получи дължимото обезщетение от работника, той трябва да го плати доброволно. Работодателят няма право да удържи това обезщетение направо от работната заплата без писмено съгласие от работника/служителя. Видно от приложените по делото доказателства писмо за удържане на суми е изпратено на дата 22.02.2019 г. /повече от 3 месеца след прекратяване на трудовото правоотношение с лицето П./, не става ясно дали същото е получавано, като липсват и доказателства някога работникът да се е съгласявал с извършеното едностранно от работодателя прихващане. При липса на съгласие от страна на П. за извършване на прихващане, същият е имала правото да получи възнаграждението си за процесния месец. Това не лишава работодателя да претендира за получаване на дължимото му се обезщетение, тъй като са били налице неспазване на клаузи по договора. Обезщетението би могло да се търси по съдебен ред. Възнаграждението за положен труд е следвало да се изплати в определените в предписанието срокове, а не да се прихваща, което не е сторено своевременно, поради което дружеството правилно е било санкционирано за твърдяното нарушение.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение на СРС, НО, 17-ти състав, е неправилно на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде отменено. На основание чл. 222, ал. 1 от АПК делото следва да бъде решено по същество, като се потвърди наказателното постановление.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, IV Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 27.04.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 17-ти състав по НАХД № 7332/2019 г., и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 23-001959/09.04.2019 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на [фирма], в качеството му на работодател, на основание чл. 415, ал. 1 от КТ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2000 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.